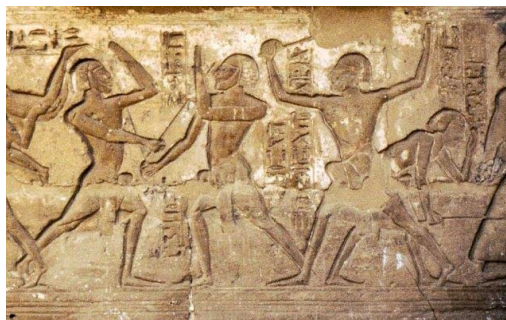

ФЕХТОВКАТА КАТО УНИВЕРСИТЕТСКИ СПОРТ ФИЛИП ШАБАНСКИ

Възникването на фехтовката като бойно изкуство

Фехтовката възниква като вид борба между двама или повече души, които използват различни по вид оръжия, както и ръкопашен бой. Терминът произлиза от немската дума "fechten" и означава „бия се“. Първоначално фехтовката е приложима бойна система, а не спорт. Счита се, че тя е един от най-древните начини за съревнование заедно с боксът и борбата.

Редица исторически паметници доказват, че произходът на фехтовката трябва да се търси в дълбока древност. Едно от първите свидетелства за това е от 1370 г.пр.н.е. и се намира в египетската гробница на Хруфа. На каменен блок в Карнака са отразени състезания с палки. Други паметници доказват, че първата жена - фараон Хатшепсут (1525-1503 г.пр.н.е.) имала изключително добри умения във фехтовката. Фараон Джохер (2780-2760 г.пр.н.е.), обединител на голем и долен Египет, също е бил добър фехтовач. Не само египтяните, но и древните индийци, японци и китайци се сражавали с мечове, ножове и бамбукови палки няколко столетия преди възникването на античните Олимпийски игри.

Снимка 1. Бой с палки в древен Египет – каменно изображение в гробницата на Рамзес

В Древна Гърция фехтовката се преподава на децата на свободните граждани още от 7-9 годишна възраст. Войсковата подготовка приема формата най-вече на атлетически упражнения, като може да се каже, че и самото дуелиране идва оттам. Силата на ударите играе доста по-важна роля, отколкото техниката, защото те се прилагат в масови битки, където е трудно да не бъде поразен противник. Фехтовалната подготовка на елитите е насочена предимно към изпълнение от положение на езда.

Снимка 2. Бой с мечове в древна Елада: оръжието, подобно на шпагата, е мушкащо и сечащо.

Фехтовката като изкуство за нападение и защита с хладно боево оръжие е преподавана и на новобранците-легионери и гладиаторите в Древен Рим. В Римската империя владението на хладното оръжие е на голяма почит. Съществува голям брой преподаватели, т.нар. „доктори на оръжието”, които са изключително уважавани и известни членове на обществото. В годините на упадък на Римската империя кървавите гладиаторски боеве са предпочитано зрелище на гражданите.

По време на Средновековието фехтовката се смята за една от „седемте благородни страсти” и основна дисциплина при обучението на благородниците. Много е вероятно голяма част от техниките на бой с меч от ранното Средновековие да идват от германските племена, които завладяват Европа след V век. Те разпространяват дуела като начин за разрешаване на спорове или раздаване на правосъдие. Рицари посвещават живота си само на боевете и по този начин усъвършенстват техниките и създават нови. Турнирите са конни, а за париране се използва щит. Оръжието все още служи само за атака.

През късното Средновековие фехтовалното изкуство е най-популярно в Испания, където през 1474 г. излиза едно от първите ръководства (или т.нар. „трактати”) по фехтовка на историка Диего де Валера, наречено „Трактат за оръжието”. Испания се слави и с най-висококачествените по това време клиноци, произвеждани в Толедо и Севиля. За да демонстрират ненадминатата гъвкавост и здравина на клиноците, майсторите ги прегъвали и поставяли двата им края в пръстен. Средновековната фехтовка се практикува само от аристокрацията и изисква тежко въоръжение: големи мечове, тежки нагръдници и т.н

За появата на съвременната фехтовка заслуга имат редица испански, италиански, френски, германски, руски, унгарски и английски майстори, които издават множество трактати и ръководства за усъвършенстване на боравенето с хладно оръжие.

Първата книга за фехтовката, написана през 1474 г., се появява в Испания и има за автор Педро де Торе, роден в областта Понт де Перпинян. По същото време в Германия и Англия се създават организации за организирано практикуване на фехтовка. От Испания фехтовалните умения се пренасят в цяла южна Европа, включително в Италия, а оттам и във Франция. Когато испанските католически монарси забраняват дуелирането, фехтовката в Испания започва да запада и главните европейски центрове за упражняването на дуелите стават Италия и Франция.

С откриването на барута започва нов период в развитието на фехтовката. Тежките мечове и неудобните доспехи стават ненужни, оръжията се олекотяват, което позволява действията да станат по-бързи.

Превръщането на фехтовката в спорт

Превръщането на фехтовката от бойно изкуство в спорт става все пак значително по-късно – през 1763 г., когато Доминико Анхело създава първата академия по фехтовка в Сохо, Англия. В своята книга „Школа по фехтовка” той поставя първоначалните правила

за стойката и движението на краката, които лежат в основата и на съвременния спорт. Независимо че Анхело има за цел да подготви благородниците за истинско сражение, той поставя акцента върху ползата за здравето. Школата му се ръководи от три поколения от неговото семейство и доминира всичко останали школи в Европа в продължение на почти един век. Според Енциклопедия Британика „Анхело е първият, който разглежда фехтовката като средство за укрепване на здравето, стойката и грацията. В резултат на неговите идеи и влияние фехтовката се превръща от бойно изкуство в спорт”.

Снимка 3. Илюстрация от книгата на Доминико Анхело „Школа по фехтовка”

Първото редовно първенство по фехтовка се провежда в Роял Агрикълчъръл Хол в Ислингтън, Англия, през 1880 г. В него участват само офицери и войници от армията. През 1986 г. Аматьорската Асоциация по гимнастика и фехтовка публикува първите правила на играта.

Фехтовката е един от четирите спорта, които присъстват неизменно в модерните олимпийски игри от самото им създаване през 1896 г. до наши дни. Основателят на модерното олимпийско движение Барон Пиер дьо Кубертен, който е запален фехтовач, допуска единствено спортистите по фехтовка, наречени „майстори”, да са професионалисти, докато участниците в останалите три олимпийски спорта трябва да са аматьори.

С напредването на техниката става възможно електронното отбелязване на тушовете при състезанията с шпага (1933 г.), рапира (1956 г.) и сабя (1988 г.), което намалява субективизма при съдийството, увеличава прецизността при отбелязването на резултат при бързите атаки, позволява по-лекото докосване на противника и регистрирането на тушове при допира на задната или страничната част на тялото.

Днес фехтовката е популярен спорт в целия свят. Техническите подобрения, високите изисквания за безопасност, качествените технологии при изработването на оръжията и екипировката правят фехтовката достъпен и любим спорт за всички възрасти. Често се казва, че фехтовката е „шах със скорост 100 км в час”. Това е така, защото острието на фехтовалното оръжие е един от най-бързо движещите се предмети в спорта – единствено куршумите при стрелбата с огнестрелно оръжие го превъзхождат.

Фехтовката в съвременни условия

Съществуват три вида фехтовално спортно оръжие, определящи трите направления в спорта фехтовка: фехтовка с рапира, шпага и сабя. Във фехтовката се използва френска терминология, което се определя от факта, че френският език е официален. Точките които състезателя нанася, се наричат тушове. Победител е този който нанесе първи 5 туша в схемата на групите и 15 туша в схемата на директната елиминация. Схемите на провеждане на състезанията по фехтовка са еднакви за трите вида оръжия.

Сабята е спортно оръжие с тегло 500 грама и дължина 105 см. Тя е мушкащо и сечащо оръжие, което означава, че тушът може да бъде нанесен както с върха, така и със сечащата част на оръжието. Поражаемото пространство е торсът, ръцете и главата на противника. Туш се присъжда единствено на състезателя, който е започнал атаката, а ако и двамата противници са тръгнали едновременно, не се присъжда туш. Лекотата на

оръжието прави контратакуващите удари много успешни, а неудобството да се води защитна игра, поради вертикалните движения на оръжието-намаляващо бързината на ответа след защита, диктуват спазването на далечна дистанция и инициативност към атакуващите действия. Боят на сабя е изключително маневрен и динамичен, което налага и своите високи изисквания към физическата подготовка на сабьорите.

Снимка 4. Поражаема част от тялото при сабята

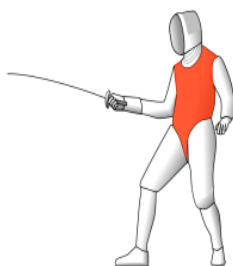
Шпагата е спортно оръжие с тегло 750 грама и дължина 110 см. Тя е мушкащо оръжие, при което поражаемостта е цялото тяло на противника – торс, крака, ръце и глава. Туш се дава на състезателя, който пръв мушне другия. Ако двамата се мушнат едновременно, туш се дава и на двамата. Фехтовката с шпага се отличава в значителна степен от фехтовката с рапира и сабя със своята близост до условията на действителния дуелен бой. Поражаемостта и близостта на въоръжената ръка до противниковия връх налага много внимателно да се прецизира дистанцията за водене на бой. Действията при фехтовката с шпага, поради нейната тежест, са много пестеливи и прецизни. Боевете на шпага изискват висока концентрация при избора на момент за действие, продължителна подготовка и икономичност на движенията. Боят на шпага можем да определим като дебнеш, изчаквателен, като често за нанасянето на един туш е необходимо много време. Тактиката при шпажния бой е търсене и подготовка на момент при който по най-краткия път се поразява противника в най-близката част от поражаемостта му.

Снимка 5. Поражаема част от тялото при шпагата

Рапирата е спортно оръжие с тегло 500 грама и дължина 110 см. Тя е мушкащо оръжие, което означава, че туш може да се нанесе само с върха. Поражаемостта е само торсът. Подобно на сабята тушове се присъждат само на този, който е тръгнал пръв в атака. Относителната лекота на рапирата позволява на фехтовачите да използват много атакуващи и защитни действия, както и различни видове комбинации между тях. За владенето на това оръжие не е необходима голяма сила, поради което изискванията за прилагането на атакуващите и защитните действия се постигат с лекота. Фехтовката с рапира се извършва във всички дистанции, като свободно се прилагат различни видове мушкания - с пренос, с превод, право мушкане, мушкания по различни сектори от поражаемостта на противника. Фехтовката на рапира е много разнообразна в

техничко-тактическо отношение, а лекотата на рапирата прави практикуването и от деца много достъпно.

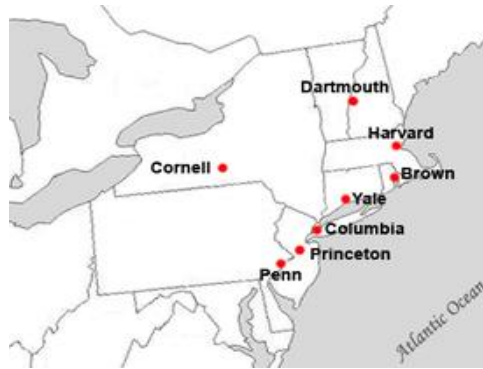

Снимка 6. Поражаема част от тялото при рапирата

Фехтовачите се състезават със специални костюми, които ги предпазват от нараняване. Облечени са с бели костюми, които се състоят от три части: горнище, долнище и пластрон. Костюмите са изработени от специална материя (кевлар), който предпазва от нараняване и осигурява висока защита на практикуващите фехтовка. Като задължителна част към костюма са белите три четвърти чорапи на фехтовача. За по-голяма сигурност под пластрона се поставя пластмасова кора (протектор). За връзка с апарата, който отчита тушовете, фехтовачите имат личен кабел, който преминава през ръкава на костюма и се свързва с електронните отчитачи устройства. Главата и лицето се предпазват от маска, която издържа на голяма сила от 1600 нютона. В зависимост от практикуваното оръжие (рапира, шпага или сабя) фехтовачите имат и още няколко допълнителни елемента към екипировката си. За рапира и сабя се използват допълнителни кабели за маска, които свързват маската с апарата за отчитане на тушовете. И в рапирата и сабята фехтовачите използват т.нар. ламе (тънка жилетка с вплетени метални нишки, която покрива съответната поражаема повърхност, която прави връзката между оръжието и апарата). За предпазване на ръката, фехтовачите имат ръкавица на въоръжената ръка.

Фехтовката като академичен спорт

Фехтовката в университетите и висшите училища има близо 500 годишна история. Интересен факт е например, че със завладяването на Новия свят фехтовката се пренася от европейците и на американския континент. Тя става популярна особено силно след края на Гражданската война, като се развива най-напред в университетите, а оттам се пренася и в частните клубове. За отбелязване е и фактът, че всички най-добри университети в САЩ, включително Харвард, Принстън, Колумбия, Йейл и Станфорд, предлагат в учебните си програми обучение по фехтовка. Общия брой на университетите и коледжите, в които може да се практикува фехтовка, е около сто. Всички те имат право да участват в първенството на страната заедно със спортните клубове. Отделно се устройват отборни състезания само между университетите, където може да участват по трима мъже и жени от всеки университет. Независимо че състезанията са само отборни, се определят индивидуалните постижения на всеки състезател, въз основа на което се печели право за участие в националните състезания.

Снимка 7. Всички най-добри университети в САЩ (от т.нар. „Бръшляна лига“) предлагат в учебните си програми обучение по фехтовка

Фехтовката е много популярен университетски спорт и във Великобритания, където подобно на САЩ се организира ежегоден турнир, на който се определят участниците за универсиадите. Съревнованието между университетите е твърде оспорвано, тъй като през последните години универсиадите се превръщат все повече във второто най-важно за всеки спортист събитие след олимпиадите. Тъй като екипът и оръжието на фехтовачите е доста скъпи, националните федерации по фехтовка в САЩ и Великобритания стимулират сред младежите реализирането на програми, при които се използват разновидности на класическите оръжия. Направените от пластмаса и пяна саби например не изискват някакво особено защитно облекло, което позволява приобщаването на много повече студенти и ученици към този спорт. Много популярни в Канада са ежегодните състезания по фехтовка между университетите, наречени Финали на Онтарио Юнивърсити Атлетикс.

Интересът към „изкуството на рапирата“ се заражда в Русия в началото на 18-и век. През 1701 г. Петър велики основава Московското училище за математически и навигационни науки, в чиято задължителна програма е включен предметът „изкуството на рапира“. По-късно подобни предмети са включени в учебните програми на Московския и Казанския държавни университети. Първите треньори по фехтовка са чужденци. Едва през втората половина на 19-и век се появяват достатъчно руски инструктори, повечето от които са възпитаници на висшите военни училища.

Най-интересен обаче е опитът на Германия, където още през 16-и век сред студентската общност възниква специфичен вид фехтовка, наречен „мензур“. Караниците и сбиванията са всекидневна част от живота на студентите в немско говорещите части на европейския континент. Подобно на благородниците и военните, студентите се считат за елита на обществото. Студентите носят специфично облекло, организират собствени турнири, пеят студентски песни и си устройват дуели, които понякога са спонтанни, а понякога се подчиняват на правила. Оръжията, използвани от студентите, са същите, както и тези, които използват останалите граждани. Това са отначало приличащите на днешната рапира остриета, а по-късно – малки саби, които се носят открито и при необходимост може бързо да влязат в употреба.

Снимка 7. Типичен германски студент от 16-и век, когато сабята е неизменна част от облеклото му

Студентският живот е твърде несигурен през 16-и и 17- век и особено по време на 30-годишната война, през която е убита голяма част от немското население. Общественият живот е груб и студентите масово се избиват по улиците. В края на 18-и век и особено след Френската революция всекидневното носене на оръжие вече не е на мода, а дуелите, включително и тези между студентите, се забраняват.

До първата половина на 19-и век всички видове академична фехтовка може да бъдат разглеждани като дуели, тъй като се използва остро оръжие и се засяга нечия чест. Нито един дуел не може да се проведе, без предварително да има нанесена някаква обида. Това условие е трудно постижимо за миролюбивите студенти, които никой не закача. Ето защо се въвежда дори и към тях да се отправя някаква обида, която най-често е „dummer Junge” (глупав младеж).

Снимка 8. Стандартно бойно облекло за студенти-фехтовачи от германските университети през 16-17 век

В сравнение с дуелите с хладно оръжие боят със саби все пак е твърде безопасен: той обикновено се прекратява, когато победеният получи рана от около 2.5 см и се пролее поне една капка кръв. Дуелистите носят на гърдите си кожи, а на вратовете си – шалове. Така единствената зона за поражение остава лицето, където единственото защитено място (чрез носенето на очила с телени рамки) са очите. Когато настъпи умората или някой от студентите намали вниманието си, неговият противник му нанася удар върху лицето. Така и двете страни са удовлетворени – победителят е горд с уменията си, а победеният е доволен, че ще получи белег, което по това време е знак на мъжественост. За всеки студент е нормално да проведе между 10 и 30 дуела по време на следването си.

Независимо от забраните обаче фехтовката „мензур”, наречена още академична фехтовка, не престава да бъде упражнявана нито за миг и продължава да се практикува и

до днес главно в Германия, Австрия, Швейцария, както и в някои източноевропейски държави като Полша, Косово, Латвия, Естония и Фландрия. Така например само в трите немско говорещи държави в централна Европа – Германия, Австрия и Швейцария, академичната фехтовка се упражнява в около 400 университетски братства. В устава на едно от германските студентски братства например е отбелязано: „ Връщането към Средновековието не е проява на реакционност, а отдаване на почит към нашите предци”. В съвременните условия академичната фехтовка е нещо средно между спорт и истинско дуелиране. Това не е спорт в буквалния смисъл на думата, тъй като няма победител и победен, нито е дуел, защото не разрешава никакви междуличностни конфликти.

Развитие на фехтовката в България

Историческите данни за фехтовката по земите на днешна България датират от най-дълбока древност. Мечът, чиито наследници са съвременните спортни оръжия във фехтовката, се използва умело в бойните схватки на траки, прабългари и славяни. Като спорт обаче фехтовката е регистрирана едва през 1926 г., когато започва дейността си Българският фехтовален клуб. Три години по-късно той става член на Международната федерация по фехтовка. Българските фехтовачи започват да участват в международни състезания, а на IX-тите олимпийски игри в Амстердам Д. Василев и А. Лекарски стигат до осмина финал.

Периодът 1926 – 1940 г. се характеризира със създаването и укрепването на Българския фехтовален клуб. Популярността на този спорт расте с изнасянето на показани уроци, демонстративни боеве и състезания. Броят на желаещите да се занимават с фехтовка се увеличава, но главната цел – провеждане на вътрешни състезания и широка популярност, не е постигната. Хроничният недостиг на средства води до samozakrivането на Българския фехтовален клуб през 1940г. и така завършва първият опит за създаване на стройна фехтовална организация у нас. Нов опит за организиране на спортна федерация е Централният комитет по фехтовка, учреден през 1948 г., който от октомври 1949 г. се преименува на Републиканска секция по фехтовка към Върховния комитет за физическа култура и спорт. През този период се открояват имената на Асен Лекарски, Николай Свечников, Виолета Катеринска.

През 1957г. се формира Българската федерация по фехтовка. Важна стъпка за развитие на спорта се прави през 1960г., когато се открива детско – юношеската школа. Първите високи постижения на българската фехтовка се отбелязват през 1980г., когато български фехтовач влиза във финалите на олимпийските игри в Москва. През 1983-та година Васил Етрополски печели всичките три големи титли през сезона и става първият и единствен българин - световен шампион по фехтовка.

Първото учебно заведение, което включва фехтовка като задължителен предмет в учебната програма е Военното училище в Пловдив, основано още в края на 19- и век. Юнкерите се обучават по фехтовка през третата година, а в спомените на И.Русев от 14-и випуск се споменава следното: „ За пръв път в Училището се въведе обучение по фехтовка с рапири и със саби. Един белгиец бе извикан за учител. За обучение във фехтовка бяхме назначени ограничено число юнкери. Учихме се да владеем рапирата и сабята с голямо увлечение и имахме добър успех. Фехтовката е най-добрият, най-полезният спорт. Независимо от това, че се изучава владенето на носимото оръжие, то във фехтовката взема участие целият организъм-крака, ръце, тяло, глава, очи; развива се до крайния предел вниманието и съобразителността. Телесната сила, пъргавина и умът се сплитат в едно”¹.

¹ Един завет, Блог на Клуб на потомците на царския офицерски корпус, <https://edinzavet.wordpress.com/>

Начало на фехтовката в Софийския университет

При учредяването на Университетския спортен клуб на Държавния университет през 1929 г. в програмата за развитието на спортовете сред студентите влиза и спортът фехтовка. На практика това се осъществява обаче едва през 1961 г. по повод на организирането и провеждането в България на Шестата Универсиада. Към Катедрата по спорт като хоноруван преподавател по фехтовка постъпва Николай Свечников. Той работи предимно с представителния отбор на България за Универсиадата. В състава му са включени и студенти от университета.

След конкурс през 1962 г. в университета постъпва на работа като щатен преподавател Петър Ножаров. От този момент се поставя началото на организираната учебно-спортна и състезателна дейност. Създават се условия чрез утвърдена учебна програма за обучение на начинаещи студенти. Сформират се профилирани групи. Занятията се водят два пъти седмично. Осигурена е добра материална база. Комплектоват се представителни отбори на трите оръжия – рапира мъже и жени, шпага мъже и жени и сабя мъже и жени. През 1962 г. се учредява и университетския фехтовален клуб. Провеждат се редовно вътрешни първенства и турнири. Отборите на университета участват успешно и години наред са студентски шампиони в Общостудентските игри. Много студенти - фехтовачи от СУ са били национални състезатели. Участвали са в Олимпийски игри, световни първенства и турнири и са представлявали основата на представителните отбори на "Академик". Това са Мирослав Дудеков, Бойко Ватев и Трендафил Димитров.

По решение на Българска федерация по фехтовка от 1976 г. отборите на СУ придобиват правото да вземат участие в първенство на страната със самостоятелни отбори. Университетският фехтовален клуб е организатор от 1992 г. на турнира за "Купата на ректора". В него участват състезатели от цялата страна. Студентите от СУ имат успешно участие в международни срещи с университетите от Хумболт, Грайфсвалд и Гьойнген и Рига.

Съвременен състояние на фехтовката в СУ

От 1988 г. към спортната катедра е привлечен като хоноруван преподавател Филип Шабански, който след 1993 г. става редовен преподавател. Със студентите, желаещите да се занимават с фехтовка, работи понастоящем и хоноруваният преподавател Жеко Маринов. Целият екип от специалисти в историята на СУ полага големи усилия за утвърждаването на фехтовката като университетски спорт. За високата квалификацията на треньорите говори фактът, че и тримата дългогодишни преподаватели – Петър Ножаров, Филип Шабански и Жеко Маринов, са признати за деятели с цялостни заслуги за развитието на този спорт от Националната федерация по фехтовка.

СУ "Св. Климент Охридски" има пълни отбори по фехтовка на трите вида оръжия (шпага, рапира и сабя), както на мъже, така и на жени. Те са гордост на Университета със своите традиции и успехи. Не са един или двама миналите и настоящи републикански шампиони, студентски първенци, участници в световни шампионати, олимпийски игри и Световни студентски игри. Между тях са имената на Борис Цонев и Мирослав Шабански.

Тренировките на отборите се провеждат три пъти седмично в залата по фехтовка на стадион "Васил Левски". Програмата е съобразена с изискванията, методите и средствата на Българската федерация за фехтовка за развитието на високоразрядни спортисти. Тя включва задълбочено усъвършенстване на общофизическите, техникотактическите и психологическите умения на студентите с цел постигане на високи спортни постижения. Студентите-фехтовачи от СУ "Св. Кл. Охридски" участват във вътрешни, междувузовски,

общостудентски игри по фехтовка, както и във всички състезания от вътрешния календар на Българската федерация по фехтовка.

Фехтовката е не само спорт, тя е и начин на възприемане на света

- Белият костюм на фехтовача води началото си от Средновековието. Дуелите се водят до проливането на първата капка кръв, която най-добре се откроява на белия фон.
- Преди въвеждането на електронното маркиране на туйовете, съдиите понякога се затрудняват в решенията си. Острията на клиноците се намазват с тъмно мастило, което се отбелязва лесно на белия костюм.
- Традицията да се носят дълги бели чорапи произлиза също от средните векове, когато благородниците носят панталони до коленете, а долната част на краката да се покриват с дълги чорапи.
- Поражаемата част от тялото при сабята е от кръста нагоре, тъй като в Средновековието се е считало за неморално да се рани или убие коня на противника.
- Спортът фехтовка формира умения за боравене с фехтовалното оръжие. Те не зависят от ръста, телесната маса, пропорциите на човешкото тяло. Ето защо фехтовката е единственият боен спорт, при който състезателите не са разделени групи в зависимост от теглото им.
- Много от позициите при балета (а според някои и самият балет) произхождат от фехтовката.
- Решаващият фактор при фехтовката е неконвенционалното мислене и адекватно ситуиране в бързо променящата се среда. По време на боя фехтовачът трябва да взема независими решения за части от секундата.
- Фехтовката ни учи да контролираме чувствата си, заставя импулсивните и избухливи хора да се владеят, а срамежливите и затворени хора да поемат рискове, неприсъщи във всекидневието.
- Фехтовката е креативен спорт, развиващ човешката природа. Тя не предоставя готови рецепти, а преподава нотите, с които спортистът сам трябва да композира музиката.
- Интензивната емоционална страна на фехтовалните упражнения учи спортистите бързо да се възстановяват физически и да бъдат работоспособни във всички области.
- Размерите на фехтовалните пътеки напомнят в ограничени пространства, каквито били например подходите към замъците. Краят на фехтовалното пространство се е отбелязвало от секундантите на дуелиращите се: да се премине зад тази линия е било признак на страхливост и загуба на чест.

Фиг. 1. Част от материала, включен в теоретичната подготовка на студентите в СУ, с любопитни данни от историята на спорта

Фехтовката е традиционен студентски спорт, който буди интереса на младите хора със своята красота, граничеща с изкуство. Обучението по фехтовка на студентите се провежда в специализираната зала на стадион "Академик" до зала "Фестивална". Студентите са разделени в три основни групи: начинаещи, напреднали и спортно усъвършенстване. Програмата е двегодишна с едно занимание седмично. По време на обучението си студентите усвояват основните похвати и действия на този спорт и придобиват теоретични, практически и тактически умения за водене на фехтовален бой. Със средствата и методите на обучението по фехтовка се постига и основната цел – подобряване на физическото, функционалното, здравословното и емоционално състояние на студентите. Стремешът на преподавателския екип е да внуши идеята за красотата на този спорт и да покаже как еволюира исторически. Понастоящем желаещите да се занимават с фехтовка са около 200 студенти всяка година.

Литература

Един завет, Блог на Клуб на потомците на царския офицерски корпус,
<https://edinzavet.wordpress.com/>